

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

COSTUMS DE ACTUALITAT.

encare dirán que nosaltres som uns usurers! deya l' amo de una caixa de préstamos, convensut de que ab lo seu ofici, al mateix temps que ell se guanyava la vida era una providencia pels pobres que tinguessen un llenzol per dur á empenyar.

De totes maneres no podia negarse que era un home de preudas.

Y en proba d' aixó no hi havia més que pegar un cop d' ull als armaris pléns de gom á gom de pantalons, levitas, camisas, estovalles, tovallons, llenzols y tota mena de roba.

Allá sufrian presó temporal totes aquestas preudas, las unas arrencadas á la miseria, las otras arrencadas al vici.

Perque hi ha que tenir present que existeixen personas que no s' empenyan una agulla, sino quan no poden menjar; pero n' hi ha d' altres en cambi que van á la caixa de préstamos per costum, de manera que fins quan se moren, si poguessen, anirian á empenyarse 'l bagul.

L' amo de la caixa aquell dia havia passat revista, y s' havia fixat en una livita de panyo negre.

Totes las pessas de roba, presoneras en una casa d' aquestas, si poguessen parlar contarian las historias més curiosas, las unas tristas com la fam y la miseria las otras divertidas com la despreocupació y 'l desordre.

Però davant del registre de la caixa totes s' igualan, y 'l vestit de indiana de la pobra treballadora que s' ha quedat sense feyna y ha de mantenir á la seva mare malalta, no té més consistència que 'l xal de la dona de mon, que ha perdut al amant que l' hi feya la vida.

—De qui será aquesta livita? preguntava l' amo de la caixa.

Ja se 'n anava á mirar lo registre: duya 'l número 2903; pero no vá tenir temps.

Vá succehirli alló que succeheix tantas vegadas en aquest mon: qui del llop parla aprop l' hi surt.

Le llop era un senyor magre com un fil ferro: ab la pell enganxada á l' ós: ab cara de calavera, y que no obstant reya, com si hagués tret la rifa.

Portava una papeleta á las mans, y aquesta papeleta duya 'l número 2903.

—Hola! Vá dir l' amo de la caixa: vosté es l' amo de una livita negra de panyo.

—Precisament. Lo prestamista mirant lo libre, murmura: «Empenyada per cinch duros lo dia 24 de febrer de 1876.»

—Si senyor: avuy fá sis anys. —Escolti ¿venia vosté mateix á renovar l' empenyo?

—Jo mateix. —No 'l tinch present.

—Oh! Ja 'u crech, llavors estava més gras; pero amigo ab tant temps de no menjar calent... Ja voldria veure com s' ho faria vosté per no corsecarse.

—¿Vó renovar l' empenyo? —No senyor, vinch á redimir la prenda.

Lo prestamista s' quedá com qui véu visions. L' hisemblava impossible que tingúes cinch duros y fés aquella cara de miseria.

L' amo de la livita estava expansiu y vá donarli las següents explicacions:

—Escolti, era 'l 24 de febrer de 1876. Feya dos mesos que havia caygut en Sagasta. Vá pujar en Cánovas y vá netejarnos la menjadora... ¿comprén?

—Y vesté vá trobarse al carrer. —Sí, diu bè, al carrer, perque jo, encare que no tinga cap més esperansa que 'l pressupuesto soch honrat. Vol dir que tenia una livita que no 'm servia de res, desde que 'm treyan de l' oficina, y com que 'ls ex-empleats també menjém... Pero en fi, ha arribat l' hora de olvidar tribulacions... Han pujat los nostres... Y vinga la livita que á la oficina m' esperan.

Lo prestamista vá entregarli aquella pesa de roba, y 'l seu amo mirantla de tots costats vá experimentar una decepció.

No tenia ni una taca, ni un rebrech, ni estava picada de l' arna; pero en cambi, hém de dir la veritat, havia passat de moda.

Lo constitucional estava indecis si la treya ó si no la treya. En fi, l' hi havia perdut lo carinyó.

De la mateixa manera la dona que ha sigut l' encant de la nostra juventut, si la veyém vella y plena de arrugas nos pesa y 'ns fastidia.

En aquell moment vá venirlo á treure'l de aquestas meditacions un home roig, gras, panxut, acompanyat de un xicotet que duya un farsell sota l' aixella.

—Veji quan pot donarme'n de aixó? vá preguntar.

Era una livita de panyo negre tallada á l' última moda.

—Dispensim, vá dir lo constitucional, vosté es un conservador, es un dels vensuts, es una víctima de l' últim cambi de govern.

—¿Ab que 'u coneix?

—Ah! Als qu' hém passat aquestas cosas un cop-d'ull 'ns basta.

—¿Aquestas cosas? vá preguntar lo conservador ab estranyesa.

—Si senyor. Avuy fá sis anys, que jo vaig presentarme com vosté 's presenta, ab un empleo de ménos y una livita de massa. ¿Qué havia de fer de la livita si se 'm tancavan las portas de l' oficina? Lo que fá vosté, empenyaria!

—¿Y vá ferho?

—Si senyor; pero miri al cap de sis anys com s' ha tornat.

—Si qu' es bastant ridícul, francament.

—Donchs are 'm trobo sense livita, perque aquestas hetxuras no las puch treure; sino 'm desemplean.

—¿L' hi han donat un empleo?

—Si senyor: oficial tercer de l' Administració económica.

—Lo cárrech que jo desempenyava! vá dir lo conservador suspirant desde lo més fondo de l' ánima.

Vá haverhi un moment de silenci; pero com que la felicitat dona ideas felissas, lo constitucional, vá interrompre'l exclamant:

—Escolti ¿sab que penso?

—Diga.

—Jo deixo la livita mèva aquí á la caixa: vosté 'm dona la seva y jo l' hi traspasso la papeleta...

—¿Vol dir?... vá preguntar lo conservador ab tò de burla.

—Vull dir: es que quan vostés tornarán á pujar l' hi succehirá 'l mateix que á mí, 's trobará la livita que ja l' hi haurá passat de moda.

—¿Y quina garantia 'm dona?

—Oh, vosté ja sab que un empleat ab quinze dias se fá una livita nova; donchs bè, no tinga por, que quan nosaltres torném á caure, no farem falta á la caixa de préstamos.

Aquell cambi de livita vá operarse sense dificultat.

La del conservador no vá coneixe 'l cambi de govern, y vá continuar anant á la mateixa oficina y fregantse sobre la mateixa taula.

L' únich que succehia era que al empleat de nou l' hi venia un xich gran; pero ell ja se 'n feya cárrech y deya:

—Oh, bè, aixó ray: es qüestió de quinze dias de bona vida.

P. K.

CARTA DE PÉSAME

DEL BISMARCK D' ALLÁ AL BISMARCK D' AQUÍ.

Germanet mèu estimat:

Com que 'ls mèus quefers son molts, fins avuy no m' hi enterat del xasco que t' han clavat aquests diables d' espanyols.

—T' han donat la cessantia com si fossis un ningú!...

Reyna del cell (quí ho diria)
 La terra de la hidalgua
 atrevir-se a jugar ab túl
 Pero, ¿com ha estat aixó?
 ¿com ha estat, germanet meu?
 (Desventurada nació)
 S' ha for, at sa perdicció
 fugint del carinyo teu...
 Y nosaltres que ja haviam
 fet aquell plan tant sa'tat
 per na a França, y discutiam
 quin dia comensariam!...
 Com hi ha mon... nos han trompat.
 ¡Quin país més trapassè!
 ¡quina gent més cremadora!
 No t' hi has casat, y has fet bè.
 Vés si no fossis so tè,
 ¡quin disgust per la senyora!
 Lo qu' es á mi m' ha afectat
 com si'hagués passat ab mí.
 ¡Pobre Antonell! Despatxat,
 tret del teu pis, desahuciat
 com á un llogater rubí!...
 Se coneix que aquesta gent
 es de mo t mala ca anya;
 farás tú mo t santament
 si tens prou desprendiment
 per o'vidarte d' Espanya.
 Si fos de tú Bismarck,
 tocaria 'l dos desde are:
 á un país com es aquest,
 tant ingrát y tant ximp'et,
 no l' hi miris més la cara.
 Demá si á ma ve t dirian
 que vas perdre a s' espanyols,
 y hasta potsè t xiu'arian
 quan pel carrè t trobarian,
 com fan a s' cómichs bunyols.
 Si vos, y á n' á tú t agrada
 tenirme un cop ben content,
 aquí tens tan a parada;
 vioga una bona gambada
 y á Alemania fa ta gent.
 Viurás bè, y no t faltará
 un emp eo ben honorós
 hont arribis á brillá,
 y hont pugas desarrollá
 lo teu ta'ent monstruós.
 Vina, vina aquí á instalarte;
 en aquest pas tan amarch
 t'inch do deber de probarte
 que, tractantse d' ajudarte,
 jo y tú... som dos.—Von Bismark.

Per la copia.
 C. GUMÁ.

Per motiu de certas disidencias sur-
 gidas entre 'ls fusionistas valen-
 cians, lo general Salamanca vá pen-
 dre partit pèls que sembla que
 quedavan desairats ab lo nombra-
 ment de governador.
 Y fins vá fé 'l bot.

Pero 'l govern l' hi promet pujarlo de mariscal
 de camp á tinent general, y ja 'l tenen més con-
 tent que un jínjol.

Si jo'hagués tingut un nen y ahir l' hagués dut
 al ball infantil del Principal ¿may dirian de que
 l' hauria disfressat?
 De general Salamanca.

Sembla que 'ls demócratas autonomistas, aque-
 sta vegada volen pendre part en las eleccions.
 Si tiran endavant no tenim més que motius de
 felicitarlos.

Un dia ó altre viurá la democracia la vida legal,
 y en aquest sentit es menester que 's prepari.
 Ja 'u diu la máxima: «Respecta y serás respec-
 tat.»

Si tota la democracia acut á las urnas, ja 's tro-
 bará runida en un mateix terreno, y no duptin
 que aixó ha de produhir grans resultats.

Puja 'l govern de 'n Sagasta y 's troba ab las
 comissions provincials conservadoras, ab los ar-
 caldes y 'ls ajuntaments conservadors, y ab l' ad-
 ministració tota plena d' amichs de 'n Cánovas y
 del gefe dels húsars de Antequera y ab una lley
 que 'ls ampara.

Tot aixó son llassos per ferlo entrebancar; pero
 son llassos de fil molt prim.

Un home de resolució pega estrabada y 'ls tren-
 ca tots.

Del llás que serveix per agafar un pardalet, un'
 águila se 'n riu.
 Are no falta més, sino que 'ls que han de ser
 águilas ho sigan.

L' actitud de la democracia cada dia es més
 clara.

Benevolencia ab l' actual govern, mentres l' ac-
 tual govern siga liberal, é si non, non.

Los que dihen lo contrari son aquells que fan
 la política pèl broch gros y ab un tancar y obrir
 d' ulls tenen vuit lo cantí.

Nosaltres hém procurat donar una forma plás-
 tica á aquesta política. Mirin la caricatura d'
 aquest número y hasta 'ls que no sápigán de lle-
 gir ho compendrán.

La democracia está fent pessigollas á n'en Sa-
 gasta.

Per are ell riu.
 Pero las pessigollas devegadas tiran més fácil-
 ment á un home á terra que las empentas.

Ja ha sortit lo número segon de la preciosa co-
 lecció de caricaturas alemanas de G. Busch, que
 ab tant acert publica l' editor Sr. Verdaguer.

Contè dugas historias y val no més que 4 quar-
 tos. No olvidin que 's ven á la llibreria de'n Lopez.

La conducta dels demócratas judicada pèls ca-
 novistas:

«Ara prometen benevolencia al govern de 'n
 Sagasta, de la mateixa manera que á l' any '72 la
 prometian al govern de 'n Ruiz Zorrilla.

«Els son enemichs implacables de la institu-
 cions.»

Nosaltres:
 «Muxoni y fém la nostra.»

Tots los reaccionaris, los moderats y 'ls de la
 unió católica s' uneixen al exercit canovista.

En cambi tots los elements liberals s' uneixen
 al rededor de la bandera de la llibertat que aixeca
 l' actual ministeri.

No sembla sino que s' haja de donar una gran
 batalla.

Si es aixís consti una declaració:

Los demócratas no dém las batallas sino per
 las grans cosas.

¿Qué no 'u saben?
 Mentres en Cánovas vá ser al poder no vá fer
 més que atacar y molestar á Catalunya.

Fins sis ó set dias avants de caure, contestant
 al Sr. Balaguer, encare sortia renegant contra 'ls
 catalans.

Y are qu' es á terra, comensa á dir que 'ls inte-
 ressos de Catalunya son tant respetables y qu' es
 precis defensarlos á toda costa.

Los catalans l' hi dirém alló: «No m' enganyas
 Beco que 'ls vull ferrats»

Nos dihen de un poble de las inmediacions de
 Barcelona que 'l dilluns passat una maynada de
 criaturas estavan jugant devant de l' iglesia.

Vá sortir lo rector tot furios y 'ls vá empaytar;
 pero tots ván fugir. En cambi un xicotet que pas-
 sava tot tranquil y que no tenia res que veure ab
 los altres vá pagar la festa, sortint tot manegat de
 las mans del rector y de las del sagristá que 's
 valia de unas cordas, per maltractarlo.

Jesus deya: «Deixeu que 'ls noys vingán á mí»
 En cambi, alguns rectors dihen: «Si, si, que
 vingán, y 'ls reventarém de una plantofada.»

Al general Serrano volian ferlo príncep, do-
 nantli un sou de vinticinch mil duros.

Y vá renunciar lo sou y 'l títol.

Vá fer molt bè: l' Espanya no está per lujos.

A part de que 'n Serrano está destinat á ser al-
 guna cosa més que una figura decorativa.

Lo govern ha publicat un manifest programa.

Al nostre entendre havia de consignar tres cosas:
 Primera: enterar al país de tot lo que ha passat
 en sis anys de política y administració conser-
 vadora.

Segona: aconsellar als frares que l' ayre de la
 llibertat podria donarlos un disgust, y que á l'
 Africa hi ha molts infels per convertir.

Y tercera: qu' en cas de perdre l' equilibri, 'l
 govern caurá sempre del costat de la llibertat.

Un lector nostre diu que un company seu vá
 trobar á terra en una iglesia de aquesta capital un
 paperet en que hi ha estampada una oració al
 Sagrat cor de Jesus.

Al final y en nota apart, s' hi recomana 'l reso
 de un pare-nostre per la salvació de las ánimas dels
 periodistas impios.
 Per la part que pugá tocarme 'ls hi dono las gra-
 cias.
 Més val aixó que una de aquellas excomunions
 que á cada punt nos tiran entre cap y coll.

UN MASCARON.

¿Quí es aquest tipo espantós
 que tot sol camina y roda,
 vestit d' un modo horrorós
 que vol ser d' ú tima moda;
 y vo ta d' allá y d aquí,
 com si fos una veleta,
 y no més sab dir no y si
 quan l' hi fan una brometa?

¿Quí es, dignéme, aquest pobret
 que camina ab tant ma's ayres,
 y par a y es amiguet
 ab guras y escombriayres,
 y aparenta gravetat
 caminant sempre ab catxassa,
 y ensuma tot capficat
 las fondas per hont ell passa;
 y 's crema y 's torna groch
 quan se l' hi acosta un bolero
 y l' hi parla poch á poch
 del Parque y del matadero,
 y no pot sentir resar
 d' homes que tenian tenda,
 y are, sense treballar,
 se sab que vihen de renda?

¿Quí déu se aquest trist senyó
 tant manset y poca so'ta,
 que ab lo seu etern si y no
 fa riure á la gent que 'l vo'ta?
 ¿Quí déu se aquest carcamal
 que aixís surt al mi'j del dia?
 ¡aaaaah! Ja ho se: es un concejal
 d' aquells de la majoria.

G. GUMÁ.

Los amichs de'n Cánovas dihen:
 — Vaya un govern com lo que are
 hi há! No s' ocupa més que de re-
 partir destínos.
 Un empleat dels vells respon:
 — Per aquest motiu jo no dimitel-
 xo: per no donarli tanta feyna.

Lo general Pavia fá com Déu.
 La Biblia diu: «Hizo la luz y vió que era buena.»
 Y luego anyadeix: «Hizo la tierra y vió que era
 buena.»
 Respecte al general podém dir: «Sirvió á Cánovas
 y vió que era bueno.»
 Y anyadirém: «Subió Sagasta y vió que era
 bueno.»
 Pero nosaltres farém observar als amichs de la
 situació, que dos cops hó, vcl dir bobo.

Los indígenas del Cabo de Buena Esperanza s'
 aixecan contra 'ls inglesos, y aquestos s' alarman
 de mala manera.
 ¡Ay, ay, ay! Me sembla que 'ls pobres inglesos
 en lloch de trobarse al Cabo de Buena Esperanza,
 aviat serán al Cabo de la calle.
 No hi ha més remey, tothom té la seva ambició,
 y 'l Cabo de Buena Esperanza, després de fer de cabo
 de vara pèls inglesos, té ganas de ascendir á sar-
 gento.

Caricatura del meu estimat company L' Esque-
 lla de la torratxa:
 Representa una cuyna: en Batllori y en Cayás
 fan petar los dits com qui 's crema.
 Al péu del fogó en Cabot, l' Escuder, y en Pujol
 Fernandez ventan lo foch.
 Sobre 'l fogó hi ha una paella que representa la
 presidencia de la comissió de consums.
 Lema: «Densá que ventan d' aquest modo s' ha
 escalfat de una manera tal que no hi ha ningú que
 vulga agafar la payella pèl mànech.»

Y es verdaderament la pintura de lo que passa
 ab la Comissió de consums.

Ningú vol ser president, perque ventan.

Lo duch de Fernan Nuñez, nombrat embaixa-

der de Espanya á Paris, ha renunciat lo sou á benefici del Estat.

La Nació exclama:
—Vaja, ab embaixadas aixís que m' hi vingan cada dia.

Caricatura de un periódich extranger:
Representa un pare de familia desembalant una caixa que ha rebut, y diu:

—¡Quin corredor més burrol L' hi recomano que 'm compri cinch centas accions del canal de Panamá perque vull casar á la mèva filla y l' hi dono aquest dot, y per tallar més curt l' hi dich: «Comprim cinch cents panamás.» Y ell ¿quina te n' fía? Tè: 'm compra cinch cents barrets de palla.

¿Y totas aquellas noticias que avants se publicavan?

¿No saben que vull dir?
Alló de: 'ls freres caputxins s' han instalat á tal convent, los franciscans han comprat tal edifici, 'ls jesuitas fundan un colegi á tal punt, los mercenaris s' instaliran á tal siti.
No sembla sino que se hajan tornat muts.

Un exemple:
Es negra nit y 'ls escarbats surten de la carbonera y 's passejan pèl pis.
Se fá de dia, y al veure la llum, cap á la carbonera faltan escarbats.

Es negra nit: la fosca de la reacció, ho cubreix tot ab las sévas tenebras. Gran bellugadissa de freres y jesuitas.

Apunta una mica el sol de la llibertat: tothom al cau.
¿Qué sucehirá 'l dia que la llibertat brilli ab tot son esplendor?

Un periódich canovista ab motiu del indult á la premsa deya:
«Gran mal! Lo govern de 'n Cánovas ne donava un y devegadas dos cada any.»
Es molt cert; pero hi havia periódichs que al dematí 'ls indultavan y al vespre tornavan á denunciarlos.

Un periódich de Madrid sobre aixó conta una anécdota:

Hi havia un mestre que tenia noys á pensió, y á l' hora de sopar los hi deya:

—Al que no sopi l' hi donarè dos quartos.
N' hi havian que s' hi deixavan caure y per la llatinadura dels dos quartos s' estavan de sopar; pero al dematí següent s' alsavan ab molta gana, y 'l mestre 'ls hi deya:

—Al que no vaja sopar ahir, y avuy vulga esmorsar tè de donarme dos quartos.»
Y d' aquesta manera recobrava 'ls diners y s' estolvava una pila de sopsars.

En Cánovas en qüestió de indults feya com aquell mestre.

Sembla que 'l govern s' inclina algun tant á las solucions del *libre cambi*.

Si volia ser *libre-cambista*, valdria més que canviés moltes coses que 'ns han deixat los conservadors.

Y com que aquest cambi hauria de ser en sentit liberal, seria *libre-cambista* y no faria mal á l' industria.

Al poble de Puig-cercós (Lleyda), s' hi han obert unas grans grietas, y á horas d' are s' está enfonzant.

Jo coneix un altre poble que l' hi passa dos quartos del mateix.

Lo poble de Cánovas (Málaga).

Vels' hi aquí que are ha sortit un remittit en algun periódich de la localitat assegurant qu' es cert que al carrer del Rosselló hi ha una dona que cura 'ls mals no més que ab saliva.

«Jo era cego, diu lo remittent, despedit de alguns metjes oculistas, y desde qu' ella 'm visita hi veig.»

Ja 'u sab, donchs, en Sagasta: lo dia que 's torni cego, y no vegi que la salvació de tots es la llibertat, cap al carrer de Rosselló, y escupinada als ulls.

Hi ha alguns diputats de 'n Cánovas que are fán lo liberal ab l' idea de presentarse y guanyar las eleccions pèls mateixos districtes que representavan.

Per més que digan aquests fulanes no son liberals, son conservadors.

Son conservadors dels seus districtes, y conservadors de l' immoralitat.

La manera de acabar ab l' empleomania es que tothom demani.

Quan per cada empleo hi haja xexanta pretendents, tal vegada 'ls partits pendrán una resolució acertada.

Llavors dirán:
—De totas maneras n' haig de de deixar cinquanta nou de descontents... Tant se val que 'n deixi xexanta.

Diálech cassat al vol, entre un capellá francès y un de Girona:

—Crech, diu aquest últim, que á Fransa la cosa no 'ls marxa pas gayre bè.

—Molt malament, respon lo francès.
—¿Y aixó?

—¿Cóm vol que l' hi diga! A Fransa han perdut la fé, han abolit l' infern y 'l purgatori. ¡Desgraciats!

—No s' apuri, aquí encara de tot aixó 'n queda una escalfor bastant bona per fer bullir l' olla.

—Ja 'u sabem y per xo hem vingut.

La noya de un americano s' havia enamorat de un negre de amagat del seu pare.

Lo negre, com es natural, l' hi corresponia enviantli algunas cartas, y d' aquests amors no n' estava enterat ningú més sino una gran amiga de la noya.

En una carta en que l' hi declarava que sufria molt per ella, hi havia un gran topo de tinta.

—Pobre Domingo, deya la noya á la seva amiga: mira quina llágrima que l' hi ha caygut sobre 'l paper!

Un inglés protestant visitava una catedral católica y parantse davant de un altar en lo qual hi havia un quadro representant lo misteri de la Santíssima Trinitat, vá preguntar al sagristá que l' acompanyava:

—¿Aquell tant respectable de la barba blanca, qui es?

—Es lo pare, vá dir lo sagristá.
—¿Y aquell altre més jove?

—Lo fill.
—Es molt natural que 'l jove siga fill del vell.

Pero y aquell colom?

—L' Esperit Sant.
—Aixó si que no 'u entench, vá dir l' inglés. A veure esp' iquimho...

Lo sagristá vá respondre:
—¿Qué vol que l' hi diguil.. Son desgracias de familia.

Era una dona molt graciosa, que tenia la costum de riure sempre.

Tot de un plegat vá tornarse seria.
—¿Qué tindrà la Leonor? preguntava un jove.

¿Ha tingut alguna desgracia? ¿Está malalta? ¿Ha suferit algun *quebranto* de interessos? ¿Qué tè?

—No 'u endevinaría may, vá respondre una amiga seva Com que tenia las dents molt blancas y bonicas, avants reya per ensenyarlas. Las dents l' hi han caygut, y are, per no tenir qu' ensenyar las genivas s' ha posat seria.

En l' época de la crisis, á un que s' havia fet mal bè tot lo seu patrimoni darrera de disbauxas y altres tonterias y qu' estava en situació molt apurada, l' hi van regalar una vintena de bonos pèl restaurant de obrers.

—Escolti, vá dir al encarregat de la distribució ¿no 'm podria fer un favor?

—Digui.

—En lloch de vint bonos pèl restaurant d' obrers, no me 'n podria dar un pèl restaurant de ca 'n Justin?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*E na-mo-ra.*
2. ID. 2.ª—*Se-ve-ras.*
3. SINONIMIA.—*Duch.*
4. MUDANSA.—*Gos, Cos, Fos, Dos.*

5. TRENCA-CLOSCAS.—*Palau Tordera.*

6. ROMBO.—
R
P I S
R I B O T
S O U
T

7. CONVERSA.—*Tecla Tudó.*

8. GEROGLIFICH.—*Per l' abril, gotas mil.*
Han enviat totas las solucions los ciutadans Ric-Rac-Rata y Rata d' escriptori; 7 Mantequilla de Soria y Vibora; 6 Un conegut per Tortosa; 5 S. P. M. de R. Nicolau y Paquiderms; 4 Tutturut Dotz' horas; 3 F. de la Reguera y 2 Mussoi de Casa.

XARADAS.

I.
La primera y la segona la pots veure cada dia sense que tercera 't costi, no més un xich de fatiga. Dos y quarta diu que fá lo qui una botiga mira, y lo tot es un polfich dels que avuy dihuen la missa.

PARDAL NOVELL.

II.
No es *dos prima*, donya Emilia, perque sens pensar fer mal vaig rompre abir lo *total* d' una *hu tres* de ma familia.

PAU SALÀ.

ANAGRAMA.

A la casa que tè 'n Pau prop de Ribas, l' altre nit al corral vá entrar un *tot* ne deixant ni un *total* viu.

PALLETA.

MUDANSA.

Demá penso anar á *tot* per veure los *tot* parents y si hi trobe 'ls *tot*, te juro que 'ls parlo del casament.

MARIANET.

TRENCA-CLOSCAS.

Que dorms al ras? De á
Ab aquestas paraules formar lo nom d' un home polítich.

TIO PETIT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Una que vá pèls cuartels.
1 2 4 9 8 5 3 2—Nom de dona.
1 2 8 4 7 8 9—Lo que tenen los ministres.
4 2 8 4 9 3 2—Un vehicul.
1 9 3 2 8 5—Un animal.

PASSIGOLLAS.

CONVERSA.

- ¿Francisco, aném al teatro?
—Qué tens diners?
—Aixó ray. Ja se'n troba.
—Donchs, mira si 'n trobarás per mi.
—Home, aném; jo pago.
—¿Y que fan?
—Ja ho hem dit.

PANXA-AMPLE.

GEROGLIFICH.

L I Reuma
I Agost 3
I Son Ordi
Blat. Mefistófeles Satanás.
P. SALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans F. de la Reguera, S. B. M. de R., J. E. Puntarri, Joseph Fernandez, Un Tapé y F. de T. y Pau Sala.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Ric-Rac-Rata, J. Estebany, S. Martí, Anónim, Dos Bofes, Tintorer de la Fontana, F. C., Una Hospitalensa, Catalanista novell, Lluís G. Claramunt, P. Nadatasa, Toni Grice, T. de R., Nicodemus, Enquitranat, Pilot del Masnou, Titella y Tururut Dotz' horas.

Ciudadá Un Tapé y F. de T.: Insertaré lo que 'ns envia.—Joseph Fernandez: Idem los trenca-closcas.—J. E. Puntarri: Idem lo quadrat numérich.—F. de la Reguera: Idem la conversa y el rombo.—Mussoi de Cassa: Igualment lo rombo de vosté.—Conegut per Tortosa: Insertaré una conversa.—Rata d' escriptori: Hi aniran dos rombos y un ters de sílabas; respecte á la carta de que 'ns parla, varem rebre la tart y aprofitaré alguns tersos de paraulas.—S. B. de M. de R.: Insertaré dos trenca-closcas y una mudansa.—Mantequilla de Soria: Idem un ters numérich, rombo y sinonimia.—J. Jener: La poesia es una expansió massa individual que no ofereix cap interés al lector. Alguns extrems los insertaré.—R. Rets y Tebuxa: Hi anirá 'l trenca-closcas.—C. Colon: Publicaré lo logogrifo numérich.—Enrich Ronell: Idem la figura de paraulas.—Ismael F. Llimos: Idem un quadrat.—J. Vilaseca: L' última poesia es una mica massa llicenciosa y la primera poch sustancial.—J. Ca: L' hi agraím la noticia.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA POLÍTICA DE LA DEMOCRACIA.

8. ROMA. —

RIBOT
NOU

7. CONVENIO. —
8. GRACIA. —
9. GRACIA. —

La política de la democracia...
La política de la democracia...
La política de la democracia...

II
La política de la democracia...
La política de la democracia...

III
La política de la democracia...
La política de la democracia...

IV
La política de la democracia...
La política de la democracia...

V
La política de la democracia...
La política de la democracia...

VI
La política de la democracia...
La política de la democracia...

VII
La política de la democracia...
La política de la democracia...

VIII
La política de la democracia...
La política de la democracia...

IX
La política de la democracia...
La política de la democracia...

X
La política de la democracia...
La política de la democracia...

XI
La política de la democracia...
La política de la democracia...

XII
La política de la democracia...
La política de la democracia...

XIII
La política de la democracia...
La política de la democracia...

XIV
La política de la democracia...
La política de la democracia...

XV
La política de la democracia...
La política de la democracia...

—Noya... noya... noya... No 'm fassas pessigollas: mira que 'm farás caure.
—No tingas por: si per cás aquí son los mèus brassos per recullirte.